

Llegenda de Sant Jordi, la donzella i el drac

Segons Joan Amades Costumari Català (1904)

23 d'abril

El drac atemorint a tothom

Aquest és el text d'una versió moderna de la llegenda de Sant Jordi i el drac, publicatda al llibre "Costumari Català. El curs de l'any, volum III", recollida per Joan Amades.

"Sant Jordi, cavaller i màrtir, és l'heroi d'una gran gesta cavalleresca, que la veu popular universal situa a les terres allunyades i llegendàries de la Capadòcia, però que la tradició catalana creu esdevinguda als voltants de la vila de Montblanc.

Diuen que assolava els voltants de Montblanc un monstre ferotge i terrible, que posseïa les facultats de caminar, volar i nedar, i tenia l'alè pudent, fins el punt que des de molt lluny, amb les seves alenades enverinava l'aire, i produïa la mort de tots els qui el respiraven. Era l'estrall dels remats i de les gents i per tota aquella contrada regnava el terror més profund.

Una imatge del cavaller

Les gents van pensar donar-li cada dia una persona que li serviria de presa, i així no faria estrall a tort i a dret. Van assajar el sistema i va donar bon resultat; el cas difícil fou trobar qui es sentís prou avorrit per deixar-se menjar voluntàriament pel monstre ferotge. Tot el veïnat va concloure fer cada dia un sorteig entre tots els veïns de la vila, i aquell que destinés la sort seria lliurat a la fera. I així es va fer durant molt de temps, i el monstre se'n deuria sentir satisfet, car va deixar de fer els estralls i malvestats que havia fet abans.

I heus ací que un dia la sort va voler que fos la filla del rei la destinada a ésser pa del monstre. La princesa era jove, gentil i gallarda com cap altra, i feia molt dol haver-la de donar a la fera. Ciutadans hi hagué que es van oferir a substituir-la, però el rei fou sever i inexorable, i amb el cor ple de dol va dir que tant era la seva filla com la de qualsevol dels seus súbdits i s'avingué a que fos sacrificada. La donzella sortí de la ciutat i ella soleta s'encaminà cap al catau de la fera, mentre tot el veïnat, desconsolat i alicaigut, mirava des de la muralla com se n'anava al sacrifici.

Una imatge de la lluita

Però fou el cas que, quan va ésser un xic enllà de la muralla, se li presentà un jove cavaller, cavalcat en un cavall blanc, i amb una armadura tota daurada i lluent. La donzella, esborronada, li digué que fugís de pressa, puix que per allí rondava una fera que així que el veiés en faria xixina. El cavaller li digué que no temés, que no li havia de passar res, ni a ell ni a ella, per tal com ell havia vingut expressament per combatre el monstre, per matar-lo i alliberar del sacrifici la princesa, com també a la ciutat de Montblanc del flagell que li representava el veïnatge d'aquell monstre.

I entre aquestes, la fera va presentar-se, amb gran horror de la donzella i amb gran goig del cavaller, que la va escometre i d'una llançada la va malferir. El cavaller, que era sant Jordi, lligà la bèstia pel coll i la donà a la donzella perquè ella mateixa la portés a la ciutat, i el monstre seguí tot manso i estemordit a la princesa. Tot el poble de Montblanc, que havia presenciat la baralla des de les muralles, ja esperava amb el braços oberts la donzella i el cavaller, i enmig de la plaça va esbravar el seu odi contra la fera, de la qual aviat no restà bocí.

Sant Jordi sempre guanya.

El rei volia casar la seva filla amb el forcívol cavaller, però sant Jordi va replicar que no la mereixia; va dir que havia tingut una revelació divina sobre la necessitat urgent d'anar a combatre el drac ferotge i alliberar la donzella, i amb ella la ciutat de Montblanc, i així ho havia fet amb la protecció divina i per manament diví; per tant, ell no havia fet res per ell mateix i no mereixia cap premi. Recomanà al rei i als seus vassalls que fossin bons cristians i que honressin i veneressin Déu tal mereixia, i desaparegué misteriosament com havia aparegut."

Llegenda de Sant Jordi, la donzella i el drac

Adaptació

23 d'abril

Fa molt i molt de temps, el poble de Montblanc era devastat per un monstre ferotge i terrible, que podia caminar, volar i nedar, i tenia un alè tan pudent, que des de molt lluny amb les seves alenades enverinava l'aire i produïa la mort a tots els qui el respiraven.

El monstre era l'estrall dels ramats i les persones, i per tota aquella contrada regnava el terror més profund. Preocupats per la situació, els habitants de Montblanc van pensar en donar al drac, cada dia de menjar una persona per intentar calmar-lo. El problema era trobar la persona que volgués sacrificar-se cada dia per ser devorada pel drac.

El drac atemorint a tothom

I així va ser com, després d'una llarga discussió, els vilatans van decidir sortejar cada dia qui seria la persona que aniria a parar a l'estómac del drac. Sembla que la jugada els va sortir bé, l'abominable bèstia se'n deuria sentir satisfeta, perquè va deixar de fer estralls per aquelles terres.

Una imatge del cavaller

Però heus aquí que un dia, la sort va fer que fos escollida per ser devorada la filla del rei. La jove princesa era molt simpàtica, amable, bonica i elegant. Tenia el cor robat de tots els ciutadans, i per aquest motiu centenars de vilatans es van oferir a substituir-la. Però el rei, afligit i adolorit, va ser just i sever, i va considerar que la seva filla era com qualsevol altre: si era el seu torn, l'havia d'assumir.

I així va ser com la donzella va sortir del castell per trobar-se amb la bèstia mentre tot el poble la mirava desconsolat i afligit. Però mentre la noia es dirigia cap al sacrifici, un jove cavaller, amb una brillant armadura, muntat sobre un cavall blanc, hi va fer acte de presència. La donzella se'l va mirar i li va advertir:

Una imatge de la lluita

—Fugiu! Fugiu ràpidament d'aquí, noble cavaller, si no, apareixerà la bèstia i només veure-us, us devorarà.

El jove cavaller se la va mirar i li va contestar:

—No patiu, noble donzella. Si sóc aquí és perquè he vingut expressament des de molt lluny per protegir-vos i per alliberar el vostre poble d'aquesta fera.

No va tenir temps ni de dir això, que de cop i volta va sortir la bèstia, davant l'horror de la princesa i el goig del cavaller. Va començar una intensa però breu lluita, fins que el cavaller va clavar una bona estocada amb la seva llança a la terrible fera i, així, la va matar. De la sang que en va brollar, en va sorgir ràpidament un roser, amb les roses més vermelles que la princesa havia vist mai.

Sant Jordi sempre guanya.

El jove cavaller en va tallar una i l'hi va oferir a la princesa.